

Patricia
Leitch

Kattys hemliga ponny

 SAGA
EGMONT

Patricia
Leitch

Kattys hemliga ponny

Patricia Leitch

Kattys hemliga ponny

Saga

Kattys hemliga ponny
är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter
Afraid to ride

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1978, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved
ISBN: 9788711864890

1. E-boksutgåva, 2019
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Katty gick långsamt bort mot beteshagen. Det var nu mer än ett år sedan hon red omkull, men hon var fortfarande lika rädd för hästar. Hon ville ju så gärna, men hur . . .

Digory kom som vanligt fram till stängslet när hon närmade sig, och när hon nu såg på den vackra, svarta ponnyn visste hon precis vad hon skulle göra . . .

1

— Nå, är det nån som redan kan rida? frågade herr Morrison.

De tolv eleverna från flickskolan tittade tveksamt på varandra. Fröken. Pill, deras klassföreståndare, stod i utkanten av gruppen och bevakade dem ängsligt.

— Nog finns det väl nån som har ridit förut, sa hon och försökte låta mer entusiastisk än hon innerst inne kände sig.

Det hade varit hennes idé att de av flickorna i klass 5 A som ville, skulle få ta ridlektioner. Hon hade anmält dem till Morrisons Ridskola. I telefon hade herr Morrison låtit trevlig och positiv, men nu önskade hon att hon hade inspekterat stallet innan hon åkt dit med flickorna.

Han liknade inte alls den instruktör hon hade väntat sig, klädd som han var i ett par smutsiga jeans och en polotröja med hål på armbågarna. Det toviga röda håret lockade sig i nacken och han såg inte ut att ha tvättat sig på en vecka. Hon borde kanske vända om och ta med sig flickorna hem? Men då skulle de bli besvikna.

— Menar ni att ingen av er nånsin har ridit? sa herr Morrison förvånat.

— Katty kan, sa Dora Gray och pekade på Katharina Moore, en smal flicka på elva år med rakt, ljust hår.

— Lite, medgav Katty motvilligt och fick en pirrande känsla i maggropen.

Det fick hon alltid när någon föreslog att hon skulle rida en främmande häst. Rädslan blandades med spänd förväntan.

— Du rider ju varenda lördag, utbrast Diana Andersson. Då måste du kunna.

— Fast jag är inte särskilt bra, invände Katty. Det är jag inte.

Hon tittade ner i marken och önskade att hon inte hade satt sitt namn på listan över dem som ville rida. Det gick inte att förklara för någon som inte visste något om ridning, att man kunde känna sig så hopplös trots att man tillbringade en timme i manegen varenda lördag.

— Och hon har kusiner som har egna hästar och rider jämt, tillade Betty Davidsson.

— Fint, sa herr Morrison, som om det faktum att hon hade kusiner som hade egna hästar avgjorde saken.

— Då får du ta Gay Ginger. Ni andra kan väl inte skilja på vad som är fram och bak på en häst, va?

Med hjälp av en knubbig pojke som kom ut ur stallet ledde han fram elva hästar och ponnyer.

Katty, som stod och såg på, önskade mer än någonsin att hon hade haft vett att inte följa med. Hästarna såg trötta och slitna ut, inte ens ponnyerna hade något liv i sig. Fröken Park som förestod ridskolan där hon gick och red om lördagarna, hade inga högre tankar om Morrison, det visste hon. Men hon hade hoppats att ridturen här skulle bli mer lika de spännande riterna tillsammans med kusinerna. Martin, Susan och Jenny hade nästan skrattat ihjäl sig åt lektionerna hos fröken Park. Sådant kunde passa småungar, hade de sagt. Tänk, vad de då skulle ha skrattat åt de här gamla krakarna.

Det kan de säga, tänkte hon upproriskt, som bor på landet och har egna ponnyer. Vad gör det mej, om jag aldrig lär mej rida som de? Det bryr jag mig inte om.

Men det var inte sant. Mer än något annat i världen längtade hon efter att kunna rida djärvt och fritt som kusinerna.

— Här är din häst, sa herr Morrison.

Hon vaknade upp ur tankarna och såg att han stod och höll en fux i tyglarna i väntan på att hon skulle sitta upp.

— Det var du som hade ridit förut, va?

— Ja, lite, sa hon och såg ängsligt på ponnyn.

Gay Ginger var något helt annat än de andra ponnyerna som han hade tagit ut. Hästen höll huvudet högt och spetsade öronen för minsta ljud. Ögonen rullade vilt när han gnäggade öronbedövande genom blodröda näsborrar och vrenskades mot ridlärarens grepp. Han visade tydligt att han inte ville stå stilla.

— Men du *har* ridit? vidhöll herr Morrison irriterat.

— Ja, medgav hon.

— Håll ett öga på honom bara. Om du känner att han vill stegra sej så slit inte i tyglarna vad du än gör.

Katty svalde och bet ihop tänderna. Hon fick inte vara feg nu. Vad skulle Martin ha sagt om han hade kunnat se henne nu?

— Sno dej på, Katty, ropade någon. Vi väntar.

— Jag ska kasta upp dej, sa Morrison. Han konstrar alltid lite när man ska sitta upp.

Hon tog tyglarna och han kastade upp henne i sadeln.

— Klara? ropade han. Kom då!

Och så gick han före till paddocken.

Paddocken var en avlång inhägnad skild från gården av ett staket. Den leriga marken hade torkat och var hård som tegel. Det var fullt av hovspår i den. Paddocken skulle knappt ha räckt till för sex ponnyer. När tolv stycken packades in i den kunde de inte göra annat än gå runt, runt i skritt, nos mot svans.

Katty tyckte att hon satt som på en krutdurk. Ginger hade travat in i paddocken först av alla och hon hade fått kämpa för att han inte skulle börja galoppa. Medan hon försökte finna sig tillrätta, upptäckte hon hur rätt

ridläraren hade haft. Minsta tryck på bettet och Ginger lade tyngden bakåt, färdig att stegra sig om han inte fick som han ville. Nu var han instoppad i cirkeln mellan en brun häst och en skimmel, en highland-ponny.

Hon satt så stilla hon kunde och försökte vara så lätt på handen som möjligt medan hon höll utkik på highland-ponnyns bakhovar. Han hade redan försökt sparka bakut två gånger.

— Passa honom så att han inte slår, skrek hon till Dora som red honom.

— Vad då?

Dora släppte tyglarna och vände sig om mot Jill.

— Det här var väl kul, sa hon och log brett. Ville du nåt?

— Nej då, sa Katty, som förstod att kamraten inte hade någon kontroll alls över ponnyn och inte tyckte att det var någon idé att oroa henne.

Ridläraren stod och rökte mitt. i paddocken och iakttog dem medan de lunkade runt. I höger hand höll han en piska med lång snärt.

— Sparka till så det blir liv i dem nån gång, skrek han och slängde cigarrettfimpen. Om de inte vaknar upp måste jag ta till piskan! Sätt dem i trav bara!

Ginger kände igen hans röst. Så fort han hörde ordet trav, slungade han sig framåt och stötte rätt emot ponnyn framför.

— Lugn, lugn, viskade Katty och klappade honom på halsen.

Men Ginger rullade bara med ögonen, stack nosen i vädret och började gå i samlad galopp.

Katty visste inte vad hon skulle ta sig till. Hon var rädd att han skulle stegra sig om hon kortade tyglarna, och något annat sätt att kontrollera ponnyn på visste hon inte.

— Sätt sprätt på dem bara, skrek Morrison. Jag räknar till tre och sen vill jag se er trava allihop. Ett, två . . .

— Den vill inte, skrek Dora medan benen gick som lärkvingar på henne mot highland-ponnyns lurviga sidor. Jag sparkar och sparkar, men den vill inte . . .

— Vad är det för dumheter? skrek Morrison.

— Han vill galoppera, men jag vågar inte korta tyglarna, började Katty, som trodde att han hade lagt märke till att hon hade besvär med Ginger och att det var henne han ropade till.

— Den rör sej inte ur fläcken, skrek Dora.

— Jag ska nog få fart på honom. Håll i dej bara!

Och så smällde pisksnärten över baken på highlandponnyn. Den missade Gingers huvud med bara någon centimeter.

Innan Katty visste ordet av exploderade Ginger under henne. Han stegrade sig våldsamt och slog med framhovarna. Hon lät tyglarna glida genom fingrarna på sig och högg i sista stund tag i manen. Ginger damp ner men stegrade sig igen och dundrade sedan förbi skimmeln för att fortsätta runt i vild galopp. Hon fumlade med tyglarna och fick tag i dem igen. Men när hon slet i dem körde han bara ner huvudet, sträckte på halsen och fortsatte i galopp med öronen platt bakåtstrukna. De andra ponnyerna ryggade undan. Alla ropade och skrek om varandra. Upphetsad av oväsendet rusade Ginger vidare.

— Stanna, snälla du, stanna! bad Katty.

Hon visste att om ponnyn inte stannade skulle hon snart falla av. Knäna hade inget grepp om hästens sidor, hon kände hur hon gled åt sidan.

Plötsligt fastnade Ginger med ena hoven i den ojämna marken och snubblade. Bakbenen gled undan och han gick omkull med Katty under sig. Hon låg där andlös och kippade efter luft. Den tunga hästkroppen pressade henne mot marken och hon greps av skräck för att bli trampad av någon av alla de hovar som virvlade runt över huvudet på

henne. De blev till jättelika släggor som dängde runt ovanför henne, medan hon låg där oförmögen att röra sig.

Så, efter en ändlös minut, grep ridläraren tag i tyglarna. Han fick Ginger på fötter och drog undan honom.

— Varför lät du honom springa iväg med dej så där? skrek han.

— Ta det lugnt. Res dej inte än, sa fröken Pill och föll på knä bredvid henne.

Långsamt kom hon på fötter.

— Försiktigt! Först måste vi se om du har brutit nåt, sa fröken Pill.

— Det har jag inte, jag mår fint, mumlade Katty.

Men hon kunde inte sluta darra. Hon skakade i hela kroppen och måste hela tiden tänka på de slående hovarna som hade varit så nära att träffa henne i ansiktet.

— Det är inget fel på mej, upprepade hon och brast i gråt.

Lättad över att det inte var annat än chock hon led av, vände sig fröken Pill mot ridläraren.

— Det var ytterst olämpligt att låta en nybörjare sitta upp på en häst som är så opålitlig, sa hon.

— Vad menar ni med det? sa han förargat. Det var inte mitt fel! Hon sa att hon kunde rida, eller hur? Det var därför jag gav henne en bra häst. Jag är väl inte tankeläsare heller! Hur skulle jag kunna veta att hon överdriver?

Men fröken Pill lyssnade inte på honom.

— Jag skickar en check för lektionen idag, men vi kommer inte tillbaka. Varken lektionen eller hästarna var vad jag hade väntat mej. Flickor, nu rider vi in på gården igen!

När Kattys mamma fick höra vad som hade hänt, blev hon förargad på fröken Pill.

— Å, men mamma, du får inte säga nåt till henne, bad Katty. Om du gör det kommer alla att tro att det är för att jag är enda barnet som du är så ängslig och bråkar.

Alldeles i onödan.

— Prat! Du kunde ha blivit allvarligt skadad.

— Vem som helst av mina kusiner skulle ha klarat Ginger utan vidare.

— Men du är inte som de. De började rida så snart de lärt sig gå. Det var oförsvarligt av henne.

— Stackars Pillan, vad har hon gjort nu? undrade Kattys pappa som kom in i rummet. Hon ska då få skulden för allt.

Han skrattade.

— Fast det var väl ett trevligt initiativ att låta er rida, sa han när hans fru hade förklarat saken. Man måste räkna med att bli avkastad nån gång medan man lär.

— Nåt sånt skulle aldrig ha hänt hos fröken Park, sa hans fru. Och jag måste påminna dej en gång för alla att Katty inte är som sina kusiner.

Inom sig tänkte herr Moore att det hade varit bättre om hon hade varit mer lik dem. Han hade ofta önskat att de kunde ha bott närmare systemns familj, men han hade sitt arbete i staden.

— Bara du inte bryter alltför många ben, sa han och rufsade om Katty i håret.

— Jag kan slå vad om att Susan aldrig skulle ha låtit Ginger skena iväg med sej så där, sa Katty och suckade. Å, jag önskar att jag kunde rida så bra som hon!

Men när det blev lördag ville hon inte gå till ridskolan. Hon skylldes på att hon hade ont i halsen. Lördagen därpå sa hon att hon mådde illa. Hennes mamma ringde fröken Park och avbeställde ridlektionen.

— Jag bryr mej inte om vad de tror, jag tänker inte gå dit mer, mumlade Katty för sig själv och kröp ner i sängen.